

Адамівна в листопаді 1955 року в селі Борова Зарічненського району, в сім'ї простих колгоспників. Чого їй так захопила книжна справа, чому така віддана бібліотеці — зараз і сама не може сказати. Може, тому, що була в матері одна, і ненька не стала на перепоні до її любові до книг. Одне знає напевно: це її професія, до якої йшла мало не півжиття. Закінчила Дубнівське культуросвітнє училище. Невдовзі вийшла заміж, працювала деякий час у колгоспі, а чоловік Віталій — на вузькоколії. Лиш через десять років по заміжжю Галина Адамівна покидає колгосп і починає працювати бібліотекарем — аж в Каноничах (у Боровій не передбачалося вільних вакансій).

сьогодні їх зареєстровано 540 (з них 180 — діти). Особливим попитом користується краєзнавча література, твори місцевих поетів. Надаються й платні послуги: за користування комп'ютером, принтером. Інтернетом. Всесвітньою інформаційною мережею користуються в основному студенти та учні, та й сама Галина Адамівна частенько „ходить” по сайтах. Постійно тут влаштовуються виставки новинок, краєзнавчі екскурси, вікторини, бібліографічні уроки, тематичні вечори, які подобаються дітям. Ну а сама Галина Адамівна, окрім книг, дуже любить вишивати (оформила портрет Шевченка в чи-

Берегиня книжкових скарбів

Галина Адамівна вже 8 років працює бібліотекарем. І за ці роки жодного разу не пошкодувала трохи вибір професії. Так уже склалося, що на все життя свою любов віддала книзі, сумлінно виконуючи обов'язки завідуючої публічно-сільською бібліотекою села Каноничі. Колеги про неї доброї думки, постійно ставлять у приклад молодим бібліотекарям. У цьому році вона стала переможцем обласного туру Всеукраїнського конкурсу шкільних бібліотек. У неї є чому повчитися: на Дошку пошани (як це було торік) абикого не виносять; вшановують тільки справжніх професіоналів, які не просто вміють самовіддано працювати, а й освоюють нові інформа-

ють приклад іншим. Так, отримати комп'ютерну техніку і за два роки освоїти її на рівні автоматичного адміністрування ресурсами, професійно користуватися Інтернетом (це в сільській бібліотеці!) — не кожна й районна бібліотека в Україні таким похвалиться. Я вже не кажу про автоматизоване робоче місце читача (натиснув клавішу комп'ютера — і перед тобою весь бібліографічний фонд), про електронний каталогізатор системи ІРБІС (все це перебуває на стадії активного впровадження в Каноничській публічно-шкільній бібліотеці). Практично для всіх сільських хат-читалень це просто фантастика, яку ще й не у кожній міській бібліотеці побачиш. І всім цим займається одна людина — Галина Рижа...

Ось так вона й потрапила у наш район. Сьогодні її публічно-шкільна бібліотека — одна з найкращих в районі. Навіть у найважчі часи економічної кризи, коли бібліотекарі працювали на чверть ставки, не виникало в Галини Адамівни бажання кинути к бісу невдячну роботу і податися десь на заробітки. Вірила: все зміниться на краще у ставленні держави до бібліотек, зокрема й у Каноничах. Так і сталося (мабуть, наповнину завдяки її відданості і наполегливій праці).

За останні два роки суттєво поповнилися фонди — 500 нових надходжень (у місяць отримують до 30 книг, хоча на початку 90-тих їх надходило по 160 і більше). І хоч література ще зі старих, радянських часів, та читачів не меншає: на

тальний зал, панно на стіні), в'язати, полюблять випекти щось смачненьке (діти хоч і дорослі, але часто провідують рідний дім) — словом, вільного часу в цієї трудолюбивої жінки практично не залишається.

...Отака вона, Галина Адамівна Рижа — активна працелюбна і наполеглива жінка. Не знаю, важко судити про молодь з того покоління, але складається враження, що саме на таких людях, як оця бібліотекарка з Канонич, тримається наша культура, наша самобутність, наш духовність. На берегиню людської мудрості тримається світ...

Сергій СКІБЧИ
Фот.
Сергія ДУЛЯНИЦЬКОГО